

”EI KUKAAN TULE ISÄN TYKÖ MUUTEN KUIN MINUN KAUTTANI“

Pekka Ervastin esitelmä 2.10.1932

Johanneksen evankeliumin juhlallisen mahtavat sanat ”minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan pääse Isän tykö muuta kuin minun kauttani“ ovat tietysti aina antaneet tukea niille ahdasmielisillekin mielipiteille, joiden mukaan toiset uskonnot kaikki ovat pakanallisia ja toisten uskontojen suuret perustajat ja heidän vapahtajansa ainoastaan ihmisiä, kuolevaisia, erehtyväisiä ihmisiä, jota vastoin kristinusko ja sen vapahtaja on ainoa Jumalan ilmoittama Vapahtaja. Mutta toiselta puolen taas nämä sanat ovat vaikuttaneet tympäisevästi kaikkiin niihin, joiden silmät totuudenetsijöinä ovat auenneet sille toiselle, että uskonnot ovat aina olleet ja että niitä on monta ja ne ovat kaikki opettaneet, millä tavalla ihmisen olisi pyrittävä hyvään, totuuteen ja täydellisyyteen. Ne ovat aina opettaneet, millä tavoin ihminen pääsee Jumalan yhteyteen, oppii tuntemaan Jumalan ja ssavuttaa oman vapautensa kaikesta pahasta ja kaikesta synnistä ja kaikesta epätäydellisyydestä. Kaikki totuudenetsijät, jotka näin ovat nähneet ja havainneet, ovat samaten myös nähneet, kuinka ne, jotka nimittävät itseään kristityiksi, ovat monen, monen vuosisadan aikana kasvattaneet itseään ahdasmielisiksi, suvaitsemattomiksi ja kaikkea hyvää kieltäviksi omassa uskossaan ja oman kirkkonsa piirissä. Kaikki nämä totuudenetsijät ovat, niinkuin sanottiin, tunteneet vieraantuvansa noista sanoista. Ne tuntuvat liian itsetietoisilta,

liian ylpeiltä ja vaativilta. Selvää on, että kukaan kuolevainen, tavallinen ihminen ei niin ole voinut sanoa itsestään olematta tavattoman ajattelematon ja miltei tyhmä, että ”minä olen tie, totuus ja elämä! kukaan ei voi tulla Isän luokse paitsi minun kauttani“. Tämä olisi todella tyhmä lausunto, jos joku tavallinen ihminen niin olisi sanonut. Senpä tähden kristityt välttävät tuon pulman sanomalla, ettei se ollut ihminen, joka lausui nämä sanat. Ne lausui Jumala itse, taikka Jumalan Poika. Näin välttävät kristityt tuon tutkivan kysymyksen. Mutta totuudenetsijä ei tyydy minkäänlaisiin ylimalkaisiin selityksiin. Ainakin hän tahtoo ymmärtää, mitä hänelle väitetään; hän tahtoo nähdä, mitä siinä on järkeä takana, sillä kuinka jumalallinen totuus voisi olla järjen alapuolella. Jumalallinen totuus voi nousta järjen yläpuolelle, mutta järki saa siitä silloin valaistusta ja kirkastusta. Se ei voi sotia järkeä vastaan. Totuudenetsijää lohduttaa suuresti semmoinen kohta Uudessa testamentissa, jossa sanotaan, että Jeesus avasi opetuslastensa silmät, niin että he osasivat lukea pyhiä kirjoituksia. – Silloin ei tietysti ollut näitä evankeliumeja, eikä myöskään näitä Uuden testamentin kirjoituksia muitakaan, mutta silloin oli juutalaisten pyhiä kirjoja. Nyt on tuo lause, että Jeesus avasi opetuslastensa silmät, erittäin merkittävä, sillä sehän sisältää ensinnäkin sen, että pyhät kirjat sisältävät jotakin erikoista, ne eivät ole ainoastaan tuommoisia sanamuotoja, joita ymmärtää joku kielentutkija taikka kuka tahansa, joka kieltä osaa, vaan ne ovat jotakin, johon sisältyy erikoinen ajatus. Aina kun puhumme ja kirjoitamme, niin on sanojen taakse kätkeytynyt ajatus, mutta tällaisissa pyhissä kirjoituksissa se ajatus voi olla syvemmillä. Sitä täytyy ymmärtää syvemmin. Sentähden tuo lause, joka on evenkeliumissa, että Jeesus avasi opetuslastensa silmät näkemään, mitä pyhissä kirjoituksissa oli, merkitsee sitä, että ihmisen, joka lähestyy

pyhiä kirjoituksia, tahtoo niitä ymmärtää ja tahtoo niistä saada ravintoa hengelleen, täytyy saada silmänsä jollain tavoin auki. Ei ole siinä kyllin, että kieltä osaa ja että lukee painettua ja kirjoitettua tekstiä sisältä, vaan täytyy saada silmänsä auki, niin että ymmärtää. Koska on puhe ymmärtämisestä, niin ei tuo silmä, josta puhutaan, saata olla mikään erikoinen, ihmeellinen silmä, vaan se silmä on päivänselvästi järjen silmä, jota muutenkin nimitetään tässä Uudessa testamentissa usein silmäksi. "Jos silmäsi on sokea, jos silmäsi on pimeä, niin kuinka pimeä on sitten ruumiisi." Nähtävästi tämä sana silmä, jota käytetään näin Uudessa testamentissa, samoin kuin sitä käytetään jokapäiväisessä puheessa, tarkoittaa järjen silmää, tarkoittaa sitä sisäistä silmää, joka on annettu meille järjes-sämme. Tuo sana merkitsee siis, että järjen silmän on auettava. Ihmisen pitää niin tulla valaistuksi järjessään, että hän ymmärtää pyhiä kirjoituksia. Miksi olisi muuten käytetty tuota sanaa ymmärtää, joka suorastaan viittaa järjen ja ajatuksen toimintaan. Sentähden nuo sanat, että Jeesus avasi opetuslas-tensa silmät, että he ymmärtäisivät kirjoituksia, rohkaisivat totuudenetsijää silloin, kun hän lähtee lukemaan pyhiä kirjoituksia. Sentähden on luonnollista, että totuudenetsijä koettaa tulkita raamattua, koettaa tulkita pyhiä kirjoituksia. Hänen tulkintansa täytyy olla semmoista tulkintaa, joka perustuu järkeen ja kokemukseen, perustuu tosiasioihin ja tosioloihin. Hänen tulkintansa ei saa olla tuulesta temmattua ja ennakkoluuloista, vaan sen täytyy olla puhdasta ja kirkasta.

Muistan hyvin, kuinka aivan nuorena jo olin iloinen ja kiitollinen, kun sisäiset silmäni mielestäni menivät auki, menivät sillä tavalla auki, että ymmärsin Uutta testamenttia. Ne menivät niin luonnollisella tavalla auki, että tunsin ainoastaan riemua siitä, että nyt ymmärsin. Silloin en vielä ollut selvillä monista seikoista, joista nyt myöhemmin olen

selvillä, mutta kuitenkin se valo, joka lankei tähän Uuteen testamenttiin ja joka valaisi minun järkeäni, oli sisäiselle vaatimukselleni ja tarpeelleni tyydyttävä. Olin onnellinen osatessani sillä tavoin lukea Uutta testamenttia. Silloin ymmärsin, että Jeesus ei puhukaan tässä Johanneksen evankeliumissa ihmisenä, hän ei puhu tavallisena, kuolevaisena ja syntisenä ihmisenä, vaan hän puhuu aivan tosiaan Jumalan Poikana. Se oli Jumalan Poika, joka puhui, Jumalan Poika hänessä – ja koska hän nähtävästi oli hyvin kokonaan tuota Jumalan Poikaa, niin voimme sanoa, että se oli Jumalan Poika, joka puhui.

Mikä tämä Jumalan Poika oli? Se oli järki, puhdas järki, jumalallinen järki. Sentähden kun sanotaan tuossa lauseessa Johanneksen evankeliumissa, ettei kukaan tule Isän tykö muuta kuin minun kauttani, niin se merkitsi siis silloin minun näkemykselleni ja minun kokemukselleni järkeä. Ei kukaan tule Isän Jumalan luo muuta kuin puhtaan järjen kautta. Silloin heti ymmärsin myöskin, ettei saa olla mitään sekoittamassa puhtaan järjen näköä. Ei saa olla mitään haluja ja himoja, ei personallista itsekkyyttä, ei mitään semmoista, jota me ihmiset nimitämme omaksi minuudeksemme. Ei mitään semmoista saa olla puhtaan järjen tiellä, vaan ihmisen täytyy nähdä järjen silmillä. Hänen täytyy avata oma sielunsa, niin että järki pääsisi siinä vaikuttamaan. Ei mikään itsekäs pyyde saa nousta ja sanoa: mutta, mutta. Ihmisen täytyi kokonaan langeta maahan puhtaan järjen edessä, ja puhdas järki silloin arvosteli ja tuomitsi aivan puolueettomasti, aivan epäitsekäästi meitä ihmisiä; se ei katso persoonaan millään tavalla. Se ei mitään välitä yksilöllisestä ihmisestä. Puhdas järki, jumalallinen järki, joka itsessään oli harmonia ja täynnä onnea ja autuutta, se katseli järkevästi ja aivan objektiivisesti koko maailmaa, ja siihen järkeen me saatoimme yhtyä. Jos se järki saattoi tulla

eläväksi ihmisessä, silloin todella saatoimme katsella elämän kaikkia ilmiöitä ja koko ilmennystä, koko ilmennytää maailmaa aivan puolueettomasti.

Jeesus, tuo ihmeellinen ihminen Johanneksen evankeliumissa, sanoo: ainoastaan tuon puhtaan järjen kautta te pääsette Isän luo. Kuka siis oli Isä ja mikä oli Isä Jumala, josta puhuttiin tässä evankeliumissa ja josta puhuttiin kristinuskossa? Sekin näkyi tuossa samassa nuoruuden näkemyksessä, valaistuksessa, minulle selvänä: Jumala on rakkaus. Isä on siis rakkaus. Isä oli tietysti yhtä Pojan kanssa, niin että Isä ei ollut järjetön, vaan järki, ja Isä oli rakkaus. Jeesus ihmeteltävän viisaasti sanoo, ettei kukaan voi tulla rakkauteen muuta kuin puhtaan järjen kautta. Se pyyhkäisi pois kaikki semmoiset haaveet, joita meillä ihmisillä voi olla, että me saamme elää toisen- tai toisenlaisissa tunteissa ja että me saamme tahtoa ja himoita sitä ja tätä. Me voimme kuvitella, että me pääsemme Jumalan luo ja me selitämme kyllä sitten Jumalalle heikkouksemme ja vikamme. Ei kukaan saa enää haaveilla! Jeesus sanoo aivan selvästi ja melkein kylmän järkevästi: Ei kukaan voi tulla rakkauden luo muuta kuin minun kauttani, joka olen järki, puhtaan järjen kautta. Jos meidän rakkautemme jossakin suhteessa pelkää järkeä, silloin se ei ole jumalallista rakkautta. Jos se missään suhteessa on heikko, itseks, omaansa pyytävä, silloin se ei ole jumalallinen. Me emme silloin tunne Isän rakkautta vielä, sillä Jumalan rakkauteen me tulemme ainoastaan järjen kirkkaan tulen kautta. Ja meidän on muistettava, että järki ei ole samaa kuin meidän itsekkäät ajatuksemme ja tunteemme, meidän ymmärryksemme. Puhdas järki on puolueeton. Kirkas järki on kaikkea muuta kuin ihmisen itseks ajatus. Ihmisen itseks ajatus on ainoastaan esteenä järjen toiminnan tiellä. Sentähden matkamme voi olla pitkä ensin Pojan luo, järjen luo. Se voi olla pitkä sekin taival,

ja me saamme ehkä kokea paljon ja kärsiä paljon ja iloita paljon, ennenkuin me tulemme Pojan, puhtaan järjen luo. Kaiken on oltava kristallin kirkasta. Meidän on katseltava elämää kristallin kirkkaasti, epätsekkäästi, aivan kuin meitä itseämme ei olisi olemassa. Meidän täytyy luopua omasta itsestämme ja omasta personallisuudestamme voidaksemme yhtyä tuohon järkeen, voidaksemme ymmärtää järkeä eli Jumalan Poikaa. Sitten vasta, kun olemme tuossa kirkkaassa järjessä, puhtaassa, kristallin kirkkaassa ajatuksessa ja arvostelussa, vasta silloin me voimme lähestyä Isää eli rakkautta.

Tämä selvisi minulle nuorena, ja se oli minusta suuri valaistus, suuri herätys. Mitä tuo järki lupasi meille? Se lupasi meille: "Minä lähdän nyt pois näkyvistänne, ja minä olen näyttänyt teille personoituneen rakkauden ja te olette nähneet minut ja samalla silloin Isän. Te olette nähneet Isäni. Nyt minä lähdän pois teidän luotanne ja te jätte vain muistelemaan esiintymistäni. Mutta minä lähetän teille totuuden pyhän hengen, ja se pyhä henki näyttää teille paljon ja paljastaa teille kaikki salaisuudet. Minä lähetän teille totuuden pyhän hengen, ja se pyhä henki on tullut puhtaasta ja kirkkaasta järjestä, se on kotoisin Pojasta." Se on Pojasta tullut tuo totuuden pyhä henki, joka on totuuden vaatimus ihmisessä. Se on tuo pyhä henki, joka tulee ihmisen sydämeen ja hänen omaantuntoonsa ja hänen järkeensä. Se vaatii totuutta, herättää ihmisen ikävöimään totuutta, ikävöimään Jumalaa, ikävöimään elämän ratkaisua, ikävöimään puhtautta. Se pyhä henki ei anna meille rauhaa. Se ei anna meille rauhaa ennen kuin osaamme luopua omasta itsekkyydestämme, omasta synnistämme. Vasta sitten kun me käännyimme kirkkaan järjen puoleen, kun me osaamme katsella tuota kirkasta järkeä silmästä silmään, vasta silloin me vapaudumme levottomuudesta ja rauhottomuudesta ja tuskasta

ja synnin painosta. Sen tähden se pyhä henki, joka on järjestä tullut meille ihmisille, joka asuu meissä, on pyhä ja jumalallinen asia.

Ihmeellinen on tuo ikävä ja tuo kaipaus, joka on ihmisessä. Se on ihmeellinen, sillä kuinka meistä muuten tulisi totuudenetsijöitä, kuinka meistä tulisi täydellisyyteen päin pyrkijöitä, jollemme mistään välittäisi? Mutta totuuden pyhä henki ei tule meihin ilman muuta. Sitäkin meidän ihmisten täytyy etsiä. Sitä emme osaa itsetietoisesti etsiä, mutta me opimme elämän koulussa sitä etsimään. Kaikki meidän kärsimyksemme ja onnettomuutemme, koko meidän kurjuutemme opettaa meitä ikävöimään totuuden pyhää henkeä. Ja kun se ikävä on elämän koulussa meissä herännyt, silloin me alamme etsiä elämän totuutta ja silloin kuljemme pyhän hengen tiellä, ja me täytymme sitten yhä enemmän sillä totuuden pyhällä hengellä. Kun me tulemme Jumalan kirkkaan järjen luokse, niin me näemme tuolla etäällä ne portit, jotka avaavat pääsyn Jumalan rakkauden valtakuntaan.

Sentähden on oikeassa tältä kannalta se kristillinen kirkko, joka sanoo, että Pyhä henki lähtee ulos Pojasta. Mutta sitten tulee myöhemmin syvempi valaistus. Me osaamme myöhemmin tulkita tuota lausetta – ei kukaan tule Isän tykö muuta kuin minun kauttani – toisellakin tavalla. Kolminaisuuden, pyhän jumalallisen kolminaisuuden mysteerio paljastuu meille syvemmällä tavalla. Se on niin järkipäristä ja selvää, kun puhutaan rakkaudesta ja järjestä ja sitten totuuden pyrkimisen pyhästä hengestä. Mutta myöhemmin meille selviää, että noissa sanoissa, noissa nimityksissä Isä, Poika ja Pyhä henki piilee vielä syvempikin merkitys. Ei se muuta sitä tosiseikkaa, että Isä on rakkaus ja Poika on järki, mutta se paljastaa meille vähän enemmän sitä mysteeriota, joka on olemassaolon takana, Jumalan mysteeriota. Me ymmärrämme järjessämme, että

kaiken takana on absoluutti, jota emme osaa määritellä. Mutta siinä absoluuttisessa elämässä on jokin ilmenemisen mahdollisuus ja ilmenemisen tahto, niin että me emme oikeastaan voi puhua, että absoluutti ei olisi ilmennyt taikka, että olisi joitakin tasaisia ajanjaksoja ikuisuudessa, jolloin absoluutti lepäisi omassa täydellisyydessään ja omassa täyteydessään. Ei ole mitään semmoista. Iankaikkisesti on absoluutissa aina se ihmeellinen mysteerio, joka ilmenee. Ne ovat yhtä, eivätkä ne ole yhtä, eivätkä ne saavuta toisiaan; ainakaan se ilmenevä ei saavuta ikuisuudessa koskaan itse absoluuttia. Niin täytyy olla, ja sen me ymmärrämme järjellämme. Emme tällä kertaa siihen syvenny enempää. Mutta tämä, jota nimitetään usein myöskin Logokseksi eli Sanaksi, tämä ilmenemisen mahdollisuus, on se kolmiyhteys, josta uskonnoissa puhutaan. Sen kolmiyhteisen Jumalan takana on itse ehdoton elämä eli absoluutti. Mutta tämä kolmiyhteinen Jumala on ilmenevä absoluutti, jos niin tahdomme sanoa.

Ensimmäinen kohta tässä ilmenevässä Jumalassa on ensimmäinen Logos, se, jota myöskin nimitetään silloin Isäksi. Isä on siis se Jumala, joka on kaiken takana, josta esimerkiksi Jeesus Kristus puhui. Silloin tässä ensimmäisessä, vielä ilmenemättömässä Logoksessa tapahtui ensimmäinen prosessi: Poika syntyi. Sentähden on kristikunnassa aina sanottu, että Poika kolminaisuudessa on ainosyntyinen. Tämä on hieman väärin käännetty, sillä kreikankielisessä tekstissä on sana *monogenes*, ja kun sen käännämme tarkasti, niin siitä tulee yksisyntyinen. Ainosyntyinen antaa muun teologisen vivahduksen, mutta oikea sana on yksisyntyinen. Tämä silloin epäilemättä tarkoittaa sitä ja sitä ovat alkuperäiset kirjoittajat tahtoneet ilmaista, että Poika on syntynyt yksin Isästä. Poika ei voi olla syntynyt Isästä ja Äidistä, vaan yksin Isästä. Näin on epäilemättä tahdottu sanoa, sillä kun syvennymme mietiskele-

mään, näkemään ja katselemaan sitä Logoksen mysteeriota, joka myöskin voi ihmiselle avata salaisuutensa, niin näemme, että Poika todella syntyy yksin Isästä. Mikä se Poika silloin on? Tuo nimitys järki ei ole tällöin oikein kuvaava nimitys. Käyttäkäämme toista nimeä, jonka saamme Vanhasta testamentista, nimittäin Jumalan kuva. Lisätäkäämme siihen vielä: Jumalan täydellisyyskuva. Poika on Isän täydellisyyskuva. Voisimme toisin sanoen sanoa: Isän kuva itsestään, Isän käsitys itsestään. Se ei ole mitään itsekästä, sillä Isä on absoluutin ilmennystä ja yhtä iankaikkisesti absoluutin kanssa. Siinä ei ole kysymys minkäänlaisesta itsekyydestä, vaan se on aivan kuin Isän itsetarkastelua, itsensä katselemista. Kun Isä, tämä ensimmäinen tajunta absoluutissa herää, niin hän katselee itseään. Mitä hän muuta katselisi? Hän katselee sitä, mikä on hänessä ja mikä hän on. Me sanomme tätä katselemista Pojaksi. Se on ensimmäinen, mikä tapahtuu Logoksen herätessä, kun ensimmäinen Logos herää. Ja kun se on iankaikkista, niin se tapahtuu iankaikkisesti. Se ei ole mitään ajallista, vaan se on yhtämittaista. Iankaikkinen Isä katselee itseään Poikana, mutta ei erillään itsestään vielä, vaan niinkuin itsessään olevana. Isä katselee tätä täydellisyyskuvaa, tätä täydellisyyttä, itseään, ja se katseleminen ei ole semmoista kuin meidän katselemisemme. Kun me katselemme, niin me tarkoitamme jotain ulkopuolella itseämme olevaa, mutta Isän katseleminen on tietoisuutta siitä, mitä on. Se ei ole siis objektiivisella tavalla näkemistä ja katselemista, vaan se on jotain subjektiivista katselemista, jotakin subjektiivista tajuamista. Se on Poika. Sillä tavalla Isä katselee Poikaa, taikka Isä on tietoinen Pojasta. Muistakaamme vielä: tämä Poika on muodoton. Ei ole mitään muotoa tällä Isän ensimmäisellä täydellisyystajunnalla. Sillä ei ole muotoa missään

merkityksessä. Se on rajaton ja ääretön; tuo Poika on sitä täydellisyyselämää.

Mutta sitten tapahtuu jotakin muuta tässä Logoksessa, tässä ilmenevässä elämässä. Tapahtuu jotakin muuta, sillä Isänkin herääminen, Isänkin astuminen ilmennykseen on alkavaa luomista; se on luomistyön alkua. Sentähden se ei pysähdy ainoastaan tuon täydellisuuden tajuamiseen, se ei pysähdy siihen, vaan se on niinkuin tässä inhimillisessä maailmassa jonkun luoja, jonkun nerokkaan ihmisen, joka sanokaamme astuu toimintaan ja aikoo luoda esimerkiksi sävellyksen. Silloin hän ei pysähdy siihen, että hän sekunnin tuhannesosassa kuuli jonkun oratorion Jumalan kunniaksi, vaan hän pitää tuon kuulemansa kauan aikaa mielessään. Hänen taitonsa säveltäjänä, hänen kykynsä, hänen neronsa on siinä, että hän osaa pitää kiinni inspiraatiosta, joka tulee ylhäältä. Hän ei päästä sitä oratoriota pois itsestään. Se alkaa elää hänessä. Se tuli silmänräpäyksessä, mutta nyt hänen täytyy alkaa luoda, katsella sitä ja kuunnella sitä sen detaljeissa. Samansuuntaista – vaikka meidän vertauskuvamme on ontuva – samansuuntaista on Isän Logoksen herääminen tietoisuuteen Pojasta, täydellisyydestä. Nyt on pidettävä siitä kiinni. Nyt on alkava luomistyö. Tämä täydellisyysihanne oli luomisen alku. Se muodostui aivan kuin ohjelmaksi luomistyölle, mutta nyt se ihanne aivan kuin vedetään alas todellisuuden maailmaan, niinkuin voisimme sanoa. Se on ilmennettävä muodolliseksi, siitä on tehtävä jotakin. Sen, joka vielä ei ole olemassa, on ilmennyttävä. Sentähden Isä tulee tuossa tahdossaan kaksinaiseksi: Hän tulee Isä-Äidiksi. Elohim on tullut ilmi Absoluutisissa. Nyt silloin Isä-Äiti alkaa luoda. Se merkitsee sitä, että Isä pitää tajunnassaan täydellisyysihannetta ja antaa sille muodon, joka taas tapahtuu Äidin kautta. Äiti antaa muodon. Jos me puhumme karkeata kieltä, niin sanomme, että Isä on henki ja

Äiti aine. Mutta mehän tiedämme tiedollisesti, että ainetta ei ole olemassa. Ainekin on kuin henkeä eli tajuntaa. Aine on jokin voima. Aine on jokin taikavoima, maajaa, niinkuin sanotaan intialaisissa pyhissä kirjoissa. Isällä on tämä taikavoima äitinä itsessään, ilmentämisen taikavoima. Me puhumme usein aineesta, mutta tekisi mieleni käyttää ainakin tässä kolminaisuudesta puhuttaessa toista nimitystä, joka ehkä jonkunverran paremmin kuvaa totuutta, ja se on fantasia eli mielikuvitus. Isän tajunnassa on tuo fantasia. Jotta Poika täydellisyysihanteena näkyisi ja saisi muodon, tulee fantasia avuksi, tulee Äiti avuksi. Yhdessä siis Isä ja Äiti alkavat antaa muodon Pojalle. He synnyttävät yhdessä Pojan. Pojasta muodollisena täydellisyysinä tulee ilmennyksen perikuva. Kaikki mikä sitten ilmenee ja luodaan, luodaan Pojan kautta, luodaan täydellisyyskuvan kautta. Äiti antoi siis muodon, fantasia antoi muodon, jumalallinen fantasia. Sitten alkaa suuri luomistyö. Kun luomistyö on tullut niin pitkälle, kuin se nyt on, että tässä meidän maailmassamme, tässä meidän aurinkokunnassamme on ihmisiä tällä tavoin, niin sanomme, että mies kuvaa tuota Isää ja nainen jollakin tavoin heijastaa tuota Äitiä tuossa kaksinaisessa alkuperäisessä Logoksessa. Lapsi taasen heijastaa jollakin tavalla sitä täydellisyyskuvaa, jonka Elohim synnyttivät. Tällä tavalla me aina täällä maan päällä, näissä oloissa täällä maan päällä, kaikessa, heijastamme Jumalan kolminaisuutta. Me heijastamme kaikessa epätäydellisyysdesämme sitä ensimmäistä luovaa prosessia, joka tapahtui ilmennyksen alkaessa. Me heijastamme Isää, Äitiä ja lasta. Lapsessa on tuo täydellisyyskuva ilmenneenä. Lapsi kuvaa siis tuota Jumalan Poikkaa eli täydellisyyskuvaa, mies ja nainen Isää ja Äitiä, jotka antavat sille lapselle muodon.

Kun Jeesus sanoo evankeliumissa, ettei kukaan pääse Isän tykö paitsi minun kauttani, niin hän juuri tarkoittaa sitä, ettei

kukaan pääse isänä ja äitinä Isän luo, vaan ainoastaan lapsena. Siis tällaiselta erittäin syvälliseltä, mystilliseltä kannalta katsoen me ihmiset luovumme oikeudestamme tulla lapsina Isän tykö, silloin kun me tulemme isiksi ja äideiksi, sillä Jeesus sanoo myöskin, että ellette tule niinkuin lapset, niin ette pääse Jumalan valtakuntaan. Niin kauan kuin me ihmiset emme osaa ratkaista lapsen mysteeriota, niin kauan me aina saamme jollakin heikolla tavalla matkia Isän ja Äidin jumaluutta tulematta kuitenkaan Isän luo, tulematta Jumalan luo. Me emme silloin pääse Isän tykö. Me kyllä koetamme vilpittömässä rakkaudessamme keskenämme miehenä ja naisena pyrkiä eteenpäin, me rakastamme toisiamme ja toivomme sillä rakkaudella pääsevämme Jumalan luo. Sillä rakkaudella me pääsemme Jumalan luo siinä merkityksessä, että me synnytämme lapsen, joka voi ehkä päästä, mutta tuo lapsikaan ei voi päästä, jollei se saa kiinni siitä omasta lapseudestaan. Me ihmiset aivan kuin luovumme esikoisoikeudestamme, kun emme osaa pitää kiinni lapseudestamme, vaan tulemme isiksi ja äideiksi. Minä puhun nyt aivan kuin jotakin hirveätä, mutta tämä on mystistä puhetta ja se on totta. Jokainen tietää, että se on totta. Meidän lunastuksemme on lapsessa. Me tunnemme heti, kun lapsen saamme, että on tapahtunut jokin sovitus Jumalan edessä siitä, ettemme jaksaneet niin pyrkiä, ettemme jaksaneet tulla täydellisiksi. Me synnymme tänne yhä uudestaan ja kuitenkin me emme jaksaa, ennen kuin sitten joskus jaksamme. Silloin me jo lapsina ymmärrämme, että lapseudessa piilee Jumala, se Jumalan Pojan salaisuus, joka yksin vie Isän luo, jota ilman emme tule siihen. Jeesus sanoo: Te matkitte miehinä Isää ja naisina Äitiä, Jumalan Äitiä, mutta te ette pääse Jumalan luo muuta kuin lapsina. Vasta kun ymmärrämme, mitä lapseudessa piilee, mikä ihmeellinen salaisuus siinä piilee, vasta silloin voimme astua Jumalan

valtakuntaan. Tällä ei ole mitään tekemistä miesten ja naisten kanssa, sillä vaikka me olisimme vanhoja ja meillä olisi perhe ja lapsia, niin voimme tietenkin tulla lapsiksi silti hengessämme ja hengessämme valmistua Jumalan valtakuntaa varten. Se valmistus on välttämätön. Me emme todellisuudessa astu Poikina Jumalan valtakuntaan käyttäksemme Uudessa testamentissa käytettyä sanaa – käyttäkäämme tuota nimitystä Poika, joka on kaiken sukupuolisuuden ulkopuolella – me emme siis voi tulla Pojiksi, jotka astuvat Jumalan valtakuntaan, jollemme tule, niinkuin Jeesus Kristus sanoo, lapsina jo siihen tietoon, niin että säilytämme sen lapseuden. Tämä on mysteerio. Tämä on ehdottomasti mysteerio, mutta tämä mysteerio on annettu meille ratkaistavaksi. Sentähden me ruumistumme tänne yhä uudelleen, jotta me lopulta oppisimme ratkaisemaan lapsen arvoituksen. Kun sen ratkaisemme, silloin astumme Jumalan poikina Jumalan valtakuntaan ja tulemme isän tykö.

Tietenkin noilla sanoilla Johanneksen evankeliumissa – ei kukaan tule Isän tykö muuta kuin minun kauttani – on aivan yksinkertainen, käytännöllinen, jokapäiväinenkin merkitys. Tietysti niillä sanoilla on sekin merkitys, että ennen minua ovat kaikki suuret opettajat ja vapahtajat ja profeetat neuvoneet teille tien, mutta se tie kulki tasojen kautta. Tie Isän luo on aina ollut avoinna, ja ennen kuin olette päässeet Isän luo, niin teidän on täytynyt tulla minun luokseni. Mutta minä olen ollut salaisessa maailmassa kaukana, ja minun luokseni ette pääse ennen kuin toisella tasolla saatatte kuulla minun ääneni. Nyt minä fyysisessä maailmassa puhun tämän rakkaan opetuslapseni kautta, ja sentähden minä olen se, joka näytän teille tien, näytän teille Jumalan salaisuuden, näytän teille tien Jumalan luo. Sentähden älkää olko murheellisia. Näin Jeesus sanoo samassa luvussa. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Kun

uskotte minuun, joka olen tässä fyysillisesti teidän keskellänne, niin seuraatte minua, kuuntelette mitä minulla on sanomista. Silloin otatte vaarin minun opetuksistani. Jos rakastatte minua, niin pidätte minun käskyni. – Tällä lauseella on siis tällainen yksinkertainen ja luonnollinenkin merkitys. Minä olen se, joka avaan tien tässä näkyvässä maailmassa Isän luo. Te rakastatte minua, luotatte minuun ja pidätte minun käskyni. Silloin te seuraatte minua ja olette minun opetuslapsiani. Kun te olette minun opetuslapsiani ja pidätte minun käskyni, niin minä teen tiliä teistä Isälle ja te astutte valoon ja olette turvassa. Te vaellatte silloin valossa ja kuljette elämän portteja kohti.

pikakirj. K. Krohn

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Salaperäinen ihminen*, 1960.